

heo phải không ? Tôi cũng chẳng cần. Trong thư khố của họ đã có hàng trăm tấm hình làm trò con heo của điệp viên Z. 28. thêm một vài tấm hình nữa cũng không chết ai. Tôi choàng vai nằng, sửa soạn biểu diễn tài nghệ thì nằng lại hất tôi ra :

— Xong rồi, Yêu cầu ông buông tôi ra.

Cái gì «xong rồi» ? Nằng điên, hay tôi điên ? Tôi đang lơ mơ như say khói thuốc phiện thì nằng nói :

— Trước mặt là khách sạn Quốc gia, ông đã nhìn thấy chưa ? Người đàn bà ông có nhiệm vụ giúp đỡ hiện có phòng trong khách sạn. Phòng số 34. Phòng số 34, yêu cầu ông nhớ kỹ.

— Vâng, phòng số 34, nhưng người đàn bà ấy là ai, và cô, cô là ai ?

— Tôi không được phép biết ông là ai và ông cũng không nên hỏi vặn tôi nữa. Tôi chỉ có nhiệm vụ thông báo rằng người đàn bà ấy đã đến Mac tur khoa, và đang ở tại lễ quán Quốc gia, phòng số 34.

— Lóló phải không ?

— Lóló nào ?

— Hay là Kira ?

— Kira nào ? Nếu ông thích điên thì sau khi hoàn thành công tác, ông điên cũng chưa muộn. Tôi không biết Lóló hoặc Kira là ai. Theo chỉ thị, ông phải tiếp xúc ngay với thiếu phụ ở phòng số 34. Tiếp xúc ngay, ông nhớ chứ ?

— Nhớ.

— Trong trường hợp cần thiết ông mới được phép liên lạc bằng máy vô tuyến.

— Với ai ?

— Với người đàn bà ông có bốn phạm liên lạc.

— Tìm đâu ra máy vô tuyến ?

— Trong túi ông. Tôi yêu cầu ông hôn tôi và ôm cứng lấy tôi là để bỏ máy vô tuyến cầm tay vào túi áo ông. Ông là người đàn ông rất khôi ngô, rất lịch sự, tôi rất có thiện cảm, nhưng xin ông đừng vội hiểu lầm thiện cảm với ái tình. Nếu ông là kẻ thù của tôi, tôi có thể đâm ông một lát dao vào tim, không thương tiếc, cũng không hối hận.

— Trời, nghe cô dọa, tôi phát ghê răng...

— Ông coi lại túi áo đi... Máy vô-tuyến được chế tạo theo một kỹ thuật riêng, lời nói được ghi trên băng kim khi và chuyển thành siêu-âm, đối phương không tài nào nghe nổi. Mỗi lần nói không được lâu quá 3 giây đồng hồ. Nghĩa là ông chỉ được dùng những câu rất ngắn. Ông đã nhớ chưa ?

— Nhớ.

— Trong vòng một phút nữa, tôi sẽ đầu xe, tắt máy cho ông xuống. Ông sẽ theo tôi vào bên trong khách sạn. Từ khi ấy trở đi, ông là Bêra, công dân Libăng, còn tôi vẫn là nhân viên Intourist, ông

nhớ chưa ?

— Nhớ. Tôi có cảm tưởng cô là bà giáo còn tôi chỉ là học trò lớp đồng ấu.

— Ông là người lắm lời. Hoạt động ở đây mà lắm lời như ông thì chẳng mấy chốc trở thành đồng xương trắng hều dưới hầm trại giam mật vụ Lubińska.

— Tôi đã đến đây một vài lần.

— Phải, người ta cho tôi biết ông là điệp viên siêu đẳng, chỉ thắng và chưa bao giờ thua. Nhưng lần này ông ráng coi chừng... Nếu thua thì mất xác, chứ không quay về được đâu. Ông chết là điều đáng tiếc, nhưng còn đáng tiếc hơn nữa nếu nạn nhân là tôi, vì tôi còn nhiều việc phải làm. Mất gần 10 năm trời sửa soạn, bố trí, tôi mới lọt được vào KGB.

— Cô là nhân viên của ông Si mít ?

— Si mít là ai ?

— Phải rồi, cô là nhân viên của bà Corin.

— Hết Lolô, Kira, giờ đến Si mít và Corin... Nếu tôi biết ông tò mò như thế này tôi đã thắng tay từ chối. Hoạt động ở Mạc tư khoa rất nguy hiểm chỉ xênh một giây đồng hồ là chết... Đến nơi rồi đó, ông mở cửa xuống đi.

Tôi tuân lời nàng như máy. Té ra nàng không phải là nhân viên mật vụ sô viết chính hiệu. Tuy nhiên, tôi chỉ biết được có thế. Tôi không thể biết

nàng là nhân viên C.I.A, hay nhân viên tình báo Tây Đức. Biết đâu nàng lại là nhân viên của Velana, người đàn bà bí mật đã giúp tôi hoàn thành điệp vụ Bông Ma...

Nàng còn trẻ nhưng có vẻ đã hoạt động lâu năm trên đất Nga nên có cử chỉ già dặn, Nàng chưa biết tôi là Z.28, vì nếu biết nàng đã không dạy tôi kín mồm kín miệng.

Tôi lẳng lặng theo nàng vào bên trong khách sạn Quốc gia.

Trời đã tối hẳn.

Đây là lần đầu tôi đến khách sạn Quốc gia. Về phương tiện tiện nghi, nó là đàn em của khách sạn Metropole, mặc dầu khách sạn Metropole còn là đàn em của những khách sạn hạng trung ở Sài Gòn. Nó tọa lạc không xa Công trường Đổ, nghĩa là xa trung tâm thủ đô bao nhiêu; đứng trên bao lơn khách có thể nhìn thấy tháp canh cao ngất ngưỡng của nóc điện Cẩm Linh, và tòa bảo tàng viện Lenin, vương vức, thờ tháp, chẳng có đặc điểm nào đáng ghi vào lịch sử thẩm mỹ.

Trong văn phòng ông Hoàng đã có một cuốn chỉ nam dày cộm về các lữ quán ở Liên số. Tôi từng đọc đi, đọc lại nhiều lần nên đã biết rằng lữ quán Quốc gia là một lữ quán già nua, riềm cửa bị mối ăn, trần phòng bị nứt nẻ, ghế ngồi không gắn lò so nên rất khó cho laptop thit móng, nhất là bap thit

mỏng quen với nệm dày hai chục phân tây của đàn ông đau lưng và... yếu thận. Nhưng tất cả những cái khổ ấy vẫn chưa bằng cái khổ của phòng tắm; gọi là phòng tắm cho đẹp chứ thật ra chỉ là những căn buồng chật chội, mùi kê đin nhưc dầu không át nổi mùi khai khai của nước tiểu...

Nghĩ đến đó, tôi suýt lộn mửa. Nhưng cô gái KGB. Intourist đã giới thiệu tôi với một nhân viên phục sức chính tề, có lẽ là quản lý khách sạn. Hắn chạy đến bắt tay tôi.

Tôi cảm thấy nóng nóng ở gáy.

Tôi vội quay lại, và bắt gặp cái nhìn bốc khói của Lolô. Vàng, Lolô bằng xương bằng thịt, Lolô khêu gọi và dâm dăng hơn bao giờ hết, dang ngồi trên ghế dài kê dọc bức tường. Nàng bắt tréo chân, lặng lẽ hút thuốc lá, mắt nàng dán vào người tôi.

Y phục của nàng không hở hang như thường lệ. Có lẽ nàng cần phục sức đúng đắn để tỏ ra rằng nàng lặn lội sang Nga là để gặp «chồng», chứ không phải để du hí. Nhưng cũng có lẽ vì thời tiết không lấy gì làm ấm. Trời lạnh như thế này, nàng mặc áo hở cổ bằng hàng mỏng để mà sung phổi ư? Tuy vậy trong bộ xiêm áo bằng dạ màu tím nhạt, che kín cổ, che kín tay, che kín phần nửa đùi non tôi vẫn nhìn thấy một cái gì khác lạ. Ngắm nàng tôi vẫn có cảm tưởng là nàng đang lỏa lồ.

Luồng mắt thật dữ của nàng làm tôi khựng

người. Nếu nàng cứ tiếp tục khiêu khích bằng mắt như vậy thì một trong hai trường hợp bất lợi sau đây sẽ phải xảy ra : hoặc tôi dẫn lòng không nổi sẽ rảo bước lại, ôm bừa lấy nàng, hoặc nhân viên khách sạn Quốc gia khám phá ra chúng tôi đã quen nhau từ trước. Tại Nữ ưóc, tôi đã dặn nàng kỹ lưỡng. Gặp tôi nàng phải làm bộ phớt tỉnh, coi tôi như người lạ. Vậy mà nàng không thềm nghe. Không những nàng nhìn tôi đắm đuối, nàng còn sửa soạn cười tình với tôi nữa.

Dường như cô gái KGB đã bắt gặp phản ứng của Lolô. Bằng chứng là nàng hơi nhăn mặt. Lolô không chịu phục thiện, nàng còn xây người lại, ném cho cô gái KGB một luồng nhõn tuấn thách thức, như thể muốn hất vào mặt nàng câu nói bất chấp :

— Hừ .. gã đàn ông này là vật sở hữu của tôi, chớ đụng vào mà mất mạng...

Tôi bối hả bước lại thang máy. Không hiểu sao lũ quản Quốc gia là lũ quản bạc trung mà thang máy lại chạy êm ru. Viên quản lý lễ độ theo tôi vào thang máy lên lầu ba. Thang máy không thơm tho như thang máy trong các khách sạn lớn ở Tây phương song cũng không đến nỗi hôi hám. Tôi dựa lưng vào vách thang máy trong khi viên quản lý nhìn tôi cười ruồi. Mặt hắn nung núc mỡ, bụng hắn phưỡn ra, vòng lưng phải đến một trăm

phần là ít ; hần đã mập ú, chân lại đi vòng kiềng nên thật chán mớ đời. Nếu hần sống ở Sài gòn thì đến ráng long đầu bạc cũng không tìm ra người yêu. Phụ nữ thời nay rất thềm tiền nhưng khó thềm nôi cái thùng nước lèo nghệt thờ ấy. Nhìn hần tôi có cảm giác như nhà phải miếng mỡ gây gây trong bit, tét.

Viên quản lý không rềnh rang trong phòng tôi. Hần chỉ dẫn tôi đến nơi, mở cửa cho tôi vào rồi nói, câu nói thông thường mà tôi đã nghe hàng ngàn lần :

— Ông cần gì xin bấm chuông hoặc gọi điện thoại. Chúng tôi có nhân viên thường trực suốt ngày đêm.

Rồi hần quày quả đi ra.

Mỗi lần từ phi trường về lữ quán trong thành phố — đầu ở Sài gòn hay ở hải ngoại — việc đầu tiên của tôi sau khi đóng cửa phòng trọ là vào buồng tắm. Trước khi hành động tôi phải tắm nước nóng kèm nước lạnh cho cơ thể sáng khoái. Tuy nhiên, lần này tôi lại ngồi yên trong ghế. Tôi quên cả uống huyết-ky và hút Salem như thường lệ. Tâm trí tôi đang chìm trong suy nghĩ.

15 phút sau tôi mới nhắc máy điện thoại.

Tôi định nhin điện thoại viên là phụ nữ nhưng giọng nói khàn khàn như tiếng vịt đực đã làm tôi vỡ mộng. Ban đêm, tại nhiều khách sạn nhân viên

tổng đài thường là đàn ông. Theo tôi, cũng như theo ý thích của đa số du khách, đó là một lối tiết kiệm nhân lực phi lý và bất lợi. Trước khi đi ngủ và trước khi thức dậy, nam giới trên thế gian này, nhất là nam giới xa nhà, xa vợ con, xa người yêu, ưa được nghe giọng nói thánh thót như chim của giống cái hơn là giọng nói chuồng rè của giống đực (nhân tiện, tôi cũng xin lưu ý lữ quán Ca-raven ở Sài gòn về sự vắng mặt của giai nhân tổng đài ban đêm...).

Tôi yêu cầu gã đàn ông của tổng đài lữ quán Quốc gia cho tiếp xúc với tòa đại sứ Li-băng. Hần vàng một tiếng cụt ngắn, rồi dương dây cảm lặng. Chắc hẳn đang mở điện thoại niên giám bí mật để tìm số (điện thoại niên giám ở sau bức màn sắt được liệt vào hàng tài liệu bí mật, chỉ được ấn hành rất ít, và không đầy đủ). Đồng thời ngón tay hần mở máy ghi âm.

Tôi chờ đã lâu hần mới thềm báo tin :

—Phiền ông đợi một lát. Vì trời tối rất khó kêu.

Chờ «một lát», chứ nếu chờ một thế kỷ tôi cũng sẵn sàng. Tôi biết là ban đêm khó kêu nên tôi mới kêu, chứ là ban ngày ban mặt tôi đã chẳng dám liên lạc với sứ quán Li-băng. Giấy tờ tôi là đồ giả, song là đồ giả thượng hạng, nhân viên lãnh sự và an ninh của sứ quán Li-băng không thể nào khám phá ra.

Nghề nghiệp của tôi là nghề nghiệp của những người chuyên dùng thông hành giả; một trong các nhiệm vụ hàng đầu của nhân viên ngoại giao ở hải ngoại là loại trừ, ngăn chặn thông hành giả, nên tôi bắt buộc phải giỏi hơn họ. Trước khi cắt thông hành giả do bà Côrin đưa, tôi đã mở coi kỹ lưỡng. Tôi thận trọng để nỗi bà Côrin nhai lóc đầu, le lưỡi. Nếu bà Côrin đã là điệp viên hàng đầu, bà cũng phải thận trọng như tôi. Vì trong mấy chục năm qua, làng điệp viên thế giới đã có hàng chục, hàng trăm người chết oan vì sự cầu thả của cơ sở làm giả thông hành.

Trong thế chiến thứ hai, sở thông hành giả của mặt vụ quốc xã đã cầu thả đến nỗi quên đóng dấu oặc làm dấu sai. Ngay sau thế chiến, một số điệp viên số viết GRU hoạt động ở Trung Đông và Á châu đã để rơi mặt nạ để đảng vì... thông hành giả. Kỹ thuật làm giả của GRU đã khá cao siêu, nhưng họ lại bỏ sót nhiều chi tiết bé nhỏ mà quan trọng. Tôi còn nhớ chuyện một điệp viên số viết mang thông hành (giả) có nhiệm vụ ghé lại nhiều nước Á-rập, bề ngoài là đại diện một nhóm đại công ty dầu tư tây-phương để nghiên cứu mỏ dầu ứa, nhưng bên trong là tiếp xúc với mạng lưới do thám GRU đặt tại Trung Đông. Hắn lưu lại Do Thái ba tuần lễ trước khi đến Ai Cập, Đốt-dẫn và một số quốc gia Á-rập khác. GRU đã lo liệu đầy đủ, đúng ra là quá đầy đủ, vì trên thông hành của hắn đã có con dấu nhập cảnh của công an Do Thái.

Lo liệu quá đầy đủ như vậy GRU quên rằng theo thể lệ người Mỹ đến Do Thái được miễn chiếu khán nếu thời gian lưu lại không quá ba tháng. Và nếu là người Mỹ thì từ Do Thái qua Ai Cập và Đốt-dẫn không ai đại gì chìa thông hành ra để lãnh cái dấu đỏ ối của công an Do Thái. Tại sao?

Vì các nước Á-rập coi Do Thái là một nước không hề có. Du khách mang vết tích trên thông hành là đã đến Do Thái dù bị cấm nhập nội. Ông điệp viên GRU không bị làm khó dễ ở Ai Cập vì chính phủ này là kẻ thù của Do Thái nhưng không áp dụng biện pháp nghẹt ngả đối với du khách. Sang đến Đốt-dẫn, hắn gặp trở ngại. Nếu hắn biết điều, trở lui, thì mọi việc đã êm xuôi. Đằng này trong một phút bốc đồng—vì gần hắn có một cô gái khá đẹp—hắn đã hạch sách công an biên giới. Rất cuộc hắn bị tạm giữ và nhà chức trách phản đối kịch liệt với lãnh sự quán Mỹ. Họ cho đó là một sự khiêu khích cố ý của Mỹ vì từ xưa đến nay bộ Ngoại giao Mỹ vẫn căn dặn công dân Mỹ qua thăm Do Thái nên tránh xin chiếu khán và dấu nhập cảnh Do Thái. Cuộc điều tra cấp tốc sau đó đã chứng tỏ rằng anh chàng du khách Mỹ kia là... đại úy của GRU.

Xin dấu chiếu-khán là cực hình, có khi phải đợi cả tuần, có khi ăn chục năm chờ hàng tháng để rồi nghe họ đáp «không» một cách lạnh lùng như dội nước lạnh vào mặt. Vì vậy, tôi chỉ thích nhập nội lén lút. Trong số những nước khó khăn, phe Á-rập đứng hàng đầu.

Nước A-rập xê-u-đít chỉ cho nhập cảnh những người làm việc tại mỏ dầu hoặc người theo đạo Hồi đi hành hương thánh địa Mê-ca. Còn Do thái, Phật giáo, Thiên chúa, vân vân... và vân vân... đều bị từ khước thẳng tay. Ku-oét cũng vậy, sự cấm đoán cũng gay gắt không kém, cho nên mỗi lần đến đó tôi phải đội lốt giám đốc hãng dầu.

— Alô, alô, thưa ông ở phòng nào ạ ?

Tôi đang mơ mơ màng màng đến những phiến toái của giấy thông hành và dấu chiếu khán thì trong điện thoại có tiếng nói ồm ồm phát ra. Tôi nổi câu vì trên tổng đài điện thoại có ghi số phòng, phòng nào kêu thì ngọn đèn mang số phòng ấy phụt đỏ, không lẽ điện thoại viên không nhìn thấy.

Tôi bèn buông thông :

— Quên mất số phòng rồi.

Giọng nói vọt đực trả lời ngay.

— Đồng chí quên số phòng thì thôi.

Nói đoạn, hần cúp điện thoại. Gã điện thoại viên tốt phước lắm mới được sinh ra ở Liên xô. Hần là dân Liên xô mới dám cúp ngang điện thoại của khách trọ như vậy. Vì nếu hần là dân ở Tây phương (hoặc ở Sài Gòn của tôi) và hần gác tổng đài cho một khách sạn nào đó hần sẽ bị... a lẽ hấp, ban giám đốc cho về nhà xua gá, bẻ con cho vợ. Làm dân nước cộng sản khổ thật đấy, song lắm

lúc cũng sướng. Là nhân viên khách sạn mà được quyền coi khách trọ như ăn mày không sướng ư ?

Thật thật khi ấy tôi cũng sướng như hần. Vì nhờ hần vô lễ tôi được thoát khỏi cái nạn điện đàm với tòa đại sứ Li-băng, một trụ sở ngoại giao mà tôi chưa được hân hạnh biết nó ở đường nào, trong đó tôi cũng chưa được hân hạnh biết tên ai, chớ đừng nói đến quen ai nữa. Kề ra tôi liệu thật ! Nếu tòa đại sứ Li-băng trả lời, ông đại sứ đang ngồi làm việc trong văn phòng, và cho tài-xế lại khách sạn rước tôi thì tôi chỉ còn nước dọn thờ...

Nhưng tôi yên tâm được ngay vì lễ ngày thứ sáu trong tuần là ngày lễ của tín đồ đạo Hồi, tòa đại sứ phải đóng cửa, nếu mở cửa thì nhân viên cũng vắng mặt ; thứ bảy là ngày bắc cầu với chủ nhật, ngày lễ của tín đồ đạo Thiên chúa ; Li-băng gồm phân nửa tín đồ đạo Hồi, phân nửa tín đồ công giáo tất tòa đại sứ không làm việc từ thứ sáu đến sáng thứ hai ; trừ phi...

Chuông điện thoại reng reng.

Tôi nhận ra giọng nói dưng đầy của viên quản lý. Hần bắt đầu xin lỗi rồi rít về vụ đường dây bị cắt. Tôi chưa kịp đáp thì hần đã nói tiếp là gã điện thoại viên sẽ bị lôi ra trước hội đồng kỷ luật, nhẹ thì khiển trách ghi vào hồ sơ lý lịch, nặng thì đuổi khỏi khách sạn. Nếu là ở Tây phương tôi đã

xin tha cho nạn nhân. Tôi không phát biểu ý kiến vì cảm thấy vô ích. Chế độ số viết đã tạo ra con người bằng đá, tim óc không còn biết xúc động nữa.

Viên quản lý vẫn lắc nhai:

— Sau khi nhân viên điện thoại hỗn xược với ông, tôi đã được báo cáo ngay. Và tôi đã quay số gọi tòa đại sứ Li-băng. Có lẽ họ sắp trả lời. Theo chỗ tôi biết, tòa đại sứ Li-băng có người trực đêm tại tổng đài điện thoại. Ông cần nói chuyện với ai?

Tôi ngậm miệng. Viên quản lý đã gỡ mối bông giữm tôi:

— Ông muốn báo tin cho tòa đại sứ hay là ông vừa đến Mạc tư khoa phải không? Khởi cần, sáng thứ hai chúng tôi sẽ liên lạc với họ. Nhưng nếu ông cần gặp riêng ông đại sứ hoặc ông cố vấn đó lại là chuyện khác.

Viên quản lý bỗng ngưng nói. Có lẽ hấn lấy bàn tay bịt kín ống nghe. Rồi hấn thốt ra, vui vẻ:

— May quá, họ trả lời rồi đấy!

Tôi cảm thấy đau nhói nơi tim. Chắc hẳn viên quản lý đang ghé tai vào đường dây. Và chắc hẳn nhân viên KGB đã mở máy ghi âm. Tôi sẽ nói gì đây?

Nhân viên trực tại sứ quán Li-băng là đàn bà. Đàn bà lớn tuổi hoặc đàn bà xấu như ma mút, vì nếu là con gái măng tơ, con gái tran trẻ như

sống, mặt đẹp hoa hồng, thân thể cân đối bốc lửa thì giọng nói không thể dấm dản và chanh chua như vậy:

— Sứ quán cộng hòa Li-băng đây... Ban đêm, sứ quán không làm việc. Ông cần gì, sáng thứ hai kêu lại.

Mụ đàn bà tuôn ra một hồi, suýt nữa tôi bị nghẹt thở. Nhưng nghẹt thở không phải vì giận dữ mà nghẹt thở vì sung sướng. Tôi lí nhí cảm ơn rồi gác máy.

Tôi thở phào một tiếng nhẹ rồi buông phịch xuống ghế. Đit tôi bỗng nảy lên, tôi phải vịn lấy mặt bàn giấy để khỏi ngã. Tôi có thói quen buông phịch xuống ghế nhưng quên mất rằng ghế ngồi của khách sạn Quốc gia không gắn lò xo, nệm lại mỏng lét nên cứng như gỗ. Trong khi tôi bắn lên, cái hộp nhỏ bằng nửa gói thuốc lá mà cô gái KGB bỏ lên trong túi áo nhảy luôn ra ngoài.

Khi ấy tôi mới nhớ đến công dụng của nó. Đạo này kỹ thuật chế tạo phương tiện truyền tin đã lên tới trình độ siêu đẳng nên mới có hình thù nhỏ bé của cái máy walkie-talkie này. Nó có đặc điểm là chạy bằng hơi bình, chỉ cần cắm vào điện tường là có hơi, cứ xạc 8 giờ đồng hồ là đủ chạy 8 phút đồng hồ: tuy nhỏ bé, nó có thể hoạt động trong tầm xa 3 cây số; nó lại có một bộ phận riêng chuyên biến tiếng nói thông thường thành siêu thanh. Đối

với tôi, loại máy điện tử này là bạn thân hàng ngày, cho nên tôi đã làm quen với mọi kiểu, tuy tôi không phải là kỹ sư tôi vẫn biết cách sửa chữa.

Tôi nâng cái máy lên ngắm nghía, từ từ kéo anten ra rồi bấm nút cho chạy. Tôi chỉ nghe tiếng rè rè, tôi alo nhiều tiếng, bên trong có tiếng trả lời ngay; tuy nhiên, khác với dự đoán của tôi, giọng nói không phải của Kira. Mà là giọng nói đàn ông. Giọng nói khàn khàn như giọng nói người nghiên chuyên hãm thuốc phiện với nước chè xanh... Ban đêm ở Mạc tr khoa thất lạ lùng, đàn bà trốn đầu hết mà chỉ thấy rất đàn ông, và toàn là đàn ông nói giọng khàn khàn buồn ngủ...

Từ trong máy chỉ văng ra một câu ngắn :

— Chào ông. Tôi là máy ghi âm. Ông muốn gì, cứ nói đi. Tôi sẽ chuyển cho chủ nhân. Và trong vòng 60 phút nữa, chủ nhân sẽ trả lời.

Té ra Kira được trang bị bộ máy truyền tin R-9. Bộ máy R-9 gồm một tổng đài trung ương và một số đài cá nhân, các điệp viên «con» hoạt động trong đường kính ba, bốn cây số, có thể liên lạc với «anh em» hoặc với «mẹ» không sợ đối phương nghe trộm. Dầu có đầy đủ dụng cụ tâm-dài tôi tận và hữu hiệu, đối phương cũng phải bó tay, vì trên thực tế, tổng đài «mẹ» chỉ gồm có một cái máy tiếp-vận tự động, ghi âm những báo cáo của đài «con» cho đài «mẹ» hoặc mệnh lệnh của đài «mẹ» cho đài «con». Chủ

nhân của tổng đài «mẹ» có một hệ thống điện tử xách tay để liên lạc với máy tiếp-vận, y ung dung hoạt động vì các phương tiện tâm-dài hiện tại không thể khám phá. Bộ máy truyền tin R-9 là kết quả nhiều năm nghiên cứu, phát minh của tổ chức điệp báo Gehlen, ông tướng không mặt của Tây Đức. Các cơ quan điệp báo đông và tây đã cóp nhặt R-9 để chế tạo những bộ máy truyền tin riêng cho mình. Kira là phái viên của bà Corin, nàng xử dụng bộ máy R-9 chỉ là chuyện tất nhiên..

Tuy vậy, tôi lại nhận thấy một điều khác thường. Hệ thống liên lạc R-9 chỉ được xử dụng trong trường hợp điệp viên chỉ huy không muốn xuất đầu lộ diện, hoặc điệp viên hành động không biết điệp viên chỉ huy là ai. Trong trường hợp của tôi, Kira không lạ tôi và tôi cũng không lạ Kira.. Có thể nàng sợ, lộ nên không ra mặt. Cũng có thể nàng muốn tôi.. lác mắt trước một sản phẩm truyền tin vô cùng tối tân của liên bang Tây Đức..

Nhưng cũng có thể..

Một tia chớp lóe lên trong đầu tôi. Tôi hừ một tiếng rồi nói vào máy :

— Tôi muốn được gặp mặt chủ nhân nội trong đêm nay.

Máy ghi âm đáp :

— Cảm ơn ông. 60 phút nữa, sẽ có trả lời.

Tôi thở dài nhẹ nhẽ rồi bước ra cửa sổ ngó

xuống đường. Mỗi lần đến Mạc tư khoa tôi thường đứng sau cửa sổ ngó xuống đường như vậy. Đứng trên lầu lữ quán Caraven ngó xuống đường còn vui, chớ ở Mạc tư khoa thì có gì vui đâu mà tôi thích ngó. Bên ngoài khung cửa là một hố đen thăm thẳm, ánh đèn yếu ớt không đủ sức xuyên qua màn lá dầy đặc của cây cỏ thụ năm chềnh ềnh trước khách sạn.

Chợt tôi nghe tiếng động. Tôi vẫn quay mặt ra cửa sổ song vẫn «nhìn thấy» bằng giác quan thứ 6 sự việc đang xảy ra sau lưng. Cửa phòng không khóa đang được đẩy vào. Người lạ cổ dầy thật nhẹ nhưng vì khách sạn Quốc gia lười mở cửa, lười đổ dầu nhớt vào bản lề, nên một âm thanh kèn kẹt ghê răng nổi lên.

Tôi nghe tiếng giầy, và tiếng thở rồn rập. Song tôi cứ tiếp tục đứng yên. Hai bàn tay man mát vòng qua đầu và bịt mắt tôi. Nghe tiếng thở và nhất là ngửi mùi nước hoa, tôi biết là Lolô. Nàng táo gan thật! Nàng dám đột nhập phòng tôi dễ tình tự. Tôi được biết nàng là người đàn ba thềm làm tình hơn cả sản phụ thềm của chùa, ngày nào nàng phải «khắc khổ» ngày ấy nàng đau rêm mình mẩy như bị vi khuẩn bệnh cúm hành hạ. Sau cơn truy hoan, nàng trở lại khỏe khoắn, yếu đời hăng say như thường lệ.

Nàng ngoạm vào tai tôi:

— Anh định bỏ rơi em phải không?

Tôi nhún vai:

— Đời nào!

— Tại sao thấy em đến anh không ngoảnh mặt lại?

— Tôi tưởng là ông quản lý.

Nàng buông tay ra sau khi tặng cho tôi một cái hôn kêu ran. Nàng có vẻ bất cần. Nếu KGB đặt loa ghi âm trong phòng thì hồng bét. May mà tôi đã quan sát kỹ lưỡng. Vì một nguyên nhân nào đó (một nguyên nhân mà tôi lỡ mở đoán biết nhưng chưa tiện nói ra, sợ bạn đọc mất hứng) KGB tạm tha cho Bêra.

Nàng đứng cách tôi nửa thước. Lửa tình từ thân thể nàng bốc ra ngùn ngụt. Tôi đã vận công để nhiệt độ trong người giảm hạ ma cũng cảm thấy nóng ran xương sống và hai bên mông tang.

Nàng đeo lấy cổ tôi, suýt làm tôi nghẹt thở:

— Ô kìa, tại sao anh lại đứng như phỗng đá thế kia?

Tôi giả vờ ngây thơ:

— Lolô muốn tôi làm gì?

— Làm gì thì anh biết đấy.

— Nhân viên lữ quán phăng ra thì còn mặt mũi nào nữa!

— Khỏi lo. Em đã trám miệng ho bằng đó là rồi. Em có thể ở lại đây với anh nửa giờ. Nửa

giờ cũng tạm đủ, phải không anh ?

— Loló gặp Faben chưa ?

— Chưa. Em mới gặp nhà chức trách an ninh.

Lát nữa, Faben sẽ đến khách sạn và lên phòng em.

— Ông ta không bị cầm giữ ?

— Không. Hoàn toàn tự do như anh và em.

Nhà chức trách cho biết Faben tự ý lưu lại Liên số.

— Hẳn đòi gặp Loló làm gì ?

— Anh hỏi một câu thật buồn cười. Faben là chồng bạn ehinh thức của em. Chồng không gặp vợ được ư ? Vả lại, nếu em không muốn gặp Faben em đã không cất công sang tận Mạc tư khoa té ngắt và chán chường như nghĩa địa chôn người. À, em hiểu rồi. Anh cần biết ngoài vấn đề thuyết phục em ở lại Faben sẽ làm gì nữa. Giả sử lắm, Faben mê em hơn á phiện trắng, đã lâu hẳn không được uảm với em ; nhưng anh ơi, em ngấy hẳn kinh khủng, vì vậy trước khi hẳn đến với em, em phải đến với anh.

Nàng đòi hỏi ái tình một cách trắng trợn như thể sét-ty đòi nợ. Tôi sẵn sàng giúp nàng toại nguyện nhưng khổn nỗi hình ảnh Kira cứ ám ảnh tâm trí tôi. Nàng cần mà tôi đến gần chảy máu :

— Anh đang nghĩ đến cô nào phải không ?

Tôi chống chế :

— Không.

— Vậy anh yêu em đi.

Tôi rùng mình song vẫn đứng yên. Nàng kéo tôi lại giường và trong những phút đồng hồ sau đó tôi biến thành con búp bê bằng xương bằng thịt cho nàng thì thố tài nghệ yêu đương.

Tôi chẳng cảm thấy thích thú gì cả. Da thịt tôi nhột nhột như bị ai cù lét. Mỗi giây đồng hồ bên nàng là một giờ đồng hồ cực hình đối với tôi. Thật vậy, tôi xin thề trước sự chứng giám của toàn thể giai nhân thế giới (thề đảng hoang, chứ không thề cả trẻ chui ống như một số nữ đồng nghiệp trong ban Biệt vụ thường vụ oan giả họa cho đẹp viên Z. 28 đầu...) là nói sự thật, hoàn toàn sự thật, không thêm cũng không bớt. Tôi vốn không yêu vậy mà lại run rẩy tay chân.

Vì tôi sợ máy truyền tin trong túi áo bu lông .. Vàng, thời gian 60 phút gần trôi qua. Nàng lần khăn thêm 5, 10 phút nữa thì tôi chết. May thay cho tôi, nàng đã chấm dứt cực hình của giờ hẹn đúng 5 phút. Nàng mặc vội quần áo và nhìn đồng hồ rồi giẫy nẩy :

— Hại em quá, anh ơi, họ đang chờ em tại phòng.

— Họ là ai ? Faben đến sớm thế ư ?

— Không phải Faben. Nhân viên an ninh. Lão giám đốc KGB Mạc tư khoa.

Nàng hỏi hả tổng cửa chạy ra hành lang như mù ăn cướp bị bắt quả tang. Tôi sợ thoát hồ hời